

Det erfaringsmateriale, der opsamles i forbindelse med større virksomheders sikkerhedsorganisationer anvendes på længere sigt til at differentiere mellem virksomheder, så der kun oprettes sikkerhedsorganisationer i virksomheder, hvor det erfaringsmæssigt set er relevant.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne under nr. 1.

Ad nr. 3 Sygedagpenge

Administrationen af medarbejdernes sygdomsperioder skal gøres lettere.

Det af regeringen fremsatte og den 15. december 2000 vedtagne lovforslag på dette område (L 110) hjælper desværre ikke – tværtimod går loven i den forkerte retning.

Det afgørende område vedrører refusion af sygedagpenge. I forbindelse med en virksomheds indsendelse af såvel en anmeldelse af sygdommen til kommunen (blanket DP201) og anmodningen (blanket DP 202) skal disse være påført medarbejderens underskrift. Dette er meget besværligt for arbejdsgiveren. Endvidere er fristen for indsendelse i dag 6 uger, hvilket gør det vanskeligt for arbejdsgiveren at nå.

Med den nye lov fjernes kun kravet til underskrift på blanketten vedrørende anmeldelse af sygdom, men ikke blanketten vedrørende refusion. Samtidig ned sættes den i forvejen korte frist fra 6 uger til 4 uger, hvilket reelt gør det umuligt for arbejdsgiveren at overholde fristen. Reelt giver fristen kun en arbejdsgiver ca. 2 uger til at nå at udfylde blanketten, skaffe en underskrift fra medarbejderen og indsende blanketten. Det er ikke vanskeligt at forestille sig, at det ofte vil være vanskeligt at nå dette for en virksomhed.

Ad nr. 4 Arbejdsmiljøuddannelse og sikkerhedskurser

Det relevante indhold i arbejdsmiljøuddannelsen og sikkerhedskurser for sikkerhedsrepræsentanterne og lederne er afhængig af, hvilken arbejdsplads der er tale om. Indholdet er naturligvis differentieret fra branche til branche, hvilket betyder, at man ikke kan fastlægge tidsforbruget for uddannelsen.

Mange virksomheder opfatter det som værende for lang tid at bruge 37 timer på uddannelsen – det er en hel arbejdsuge for flere af virksomhedens medarbejdere. Det koster mange ressourcer rent økonomisk og i tabt produktivitet.

Det er opfattelsen, at der meget nemt kunne skabes nogle mere fleksible uddannelseskrav, der ikke ville virke så byrdefulde for virksomheden.

Ad nr. 5 G-dagsordningen

G-dagsordningen er en af de mest administrativt tunge ordninger, virksomhederne har. Den er meget kompliceret at administrere, især for virksomheder med mange løsarbejdere og sæsonarbejdere. Eksempelvis har vikarbureauerne store problemer med at administrere ordningen. Det nytter ikke noget at reparere på ordningen, den skal afskaffes.

Det oprindelige formål med G-dagene var, at virksomhederne tilstræbte at planlægge arbejdet med et minimalt behov for hjemsendelse. Men efter flere ændringer i ordningen kan Det Konservative Folkeparti og Venstre ikke længere stå inde for ordningen.

I dag er G-dagene en byrde for såvel arbejdsgiver som lønmodtager, og den virker reelt kun som en skat på arbejdskraft. Denne ekstra omkostning begrænser derfor virksomhedernes anvendelse af arbejdskraft. For lønmodtageren er det et problem, hvis arbejdsgiveren ikke opfylder sin forpligtigelse til at betale dagpengegodtgørelsen.

Ad nr. 6 Forsikringsordning

Selvstændige, der driver virksomheden i personligt regi har mulighed for at etablere en forsikringsordning.

I forbindelse med denne forsikringsordning er det er ikke så meget spørgsmålet om administrativt bøv, man hører her, men mere det forhold, at ordningen skønnes at være meget dyr for de små selvstændige (lønsom under 5 mio. kr.). Den 1. januar 2000 blev præmien forhøjet fra 0,59 til 0,88 pct. af virksomhedens lønsom.

Ligeledes er det en urimelig begrænsning, at virksomheder, der drives som ApS eller A/S, ikke har den samme mulighed for at tegne denne forsikring. Ordningen skal derfor udvides til også at omfatte disse typer virksomheder.

Ad nr. 7 Kredittider

Med finansloven for 2000 og 2001 blev kredittiden for såkaldte store virksomheder reduceret med 36 dage, så den nu er 40 dage. Den særlige byrde ved at stramme kredittiderne for moms er den definition, som momsloven fastsætter vedrørende de såkaldte store virksomheder. Der ses alene på, hvor stor den årlige momspligtige omsætning er, men ikke på f.eks. antal ansatte og lign. Det betyder, at selv meget små butikker vil blive omfattet af definitionen af, hvad der er en »stor« virksomhed, dvs. en omsætning på 10 mio. kr. årligt, selv om der f.eks. kun er tale om en lille butik med 2-3 ansatte.